

La simplicité en Christ

Par Michael Cziesla
des soixante-dix

Простота в Христос

От старейшина Михаел Цийсла
От Седемдесетте

Conférence générale d'octobre 2025

Mettre en pratique la doctrine du Christ de manière simplifiée et ciblée nous aidera à trouver de la joie dans notre vie.

Прилагането на учението на Христос по опростен и съсредоточен начин ще ни помага да намираме радост в ежедневието си.

1. Introduction

Il y a trente-trois ans, j'ai été appelé à servir comme missionnaire dans la mission d'Ogden, en Utah. Naturellement, étant originaire d'Europe, certaines traditions d'Utah, telles que la « gelée verte aux carottes » ou les « pommes de terre funéraires » me paraissaient un peu étranges !

En revanche, j'ai été profondément impressionné par l'exemple de nombreux saints dévoués menant une vie de disciple, par le nombre vertigineux de personnes assistant aux réunions de l'Église et par l'ampleur des programmes de l'Église pleinement opérationnels. À la fin de ma mission, je voulais m'assurer que ma future famille ait accès à cette joie que j'avais ressentie, et à la force et à la maturité spirituelle que j'avais observées. J'étais déterminé à revenir au plus vite mener ma vie à « l'ombre des collines éternelles ».

Cependant, le Seigneur avait d'autres desseins pour moi. Le premier dimanche après mon retour de mission, mon évêque avisé m'a appelé à servir en tant que président des jeunes gens de notre paroisse. En servant ce merveilleux groupe de jeunes gens, j'ai vite compris que la joie que l'on ressent lorsqu'on est disciple du Christ a très peu à voir avec l'affluence aux réunions de l'Église ou l'envergure des programmes.

Ainsi, lorsque j'ai épousé ma merveilleuse femme, Margret, nous avons joyeusement décidé de rester en Europe et d'élever notre famille dans notre pays d'origine, l'Allemagne. Ensem-

1. Въведение

Преди тридесет и три години получих призованието си да служа като мисионер в мисия Юта Огдън. Разбира се, понеже идвах от Европа, някои местни традиции в Юта като „зелено желе с моркови“ и „погребални картофи“ ми се струваха леко необичайни!

Обаче бях силно впечатлен от отдадеността и ученичеството на много от светиите, огромния брой хора, посещаващи църковните събрания, и мащаба на напълно функциониращите църковни програми. Когато наближи краят на мисията ми, исках да се уверя, че радостта, която изпитвах, и духовната сила и зрялост, които наблюдавах, ще бъдат на разположение и на моето бъдещо семейство. Бях решен да се завърна бързо и да изживея живота си в „сенките на вечните планини“.

Обаче Господ имаше други планове. През първата неделя у дома моят мъдър епископ ме призова да служа като президент на Младите мъже в нашия район. Служейки на тази прекрасна група млади мъже, аз бързо научих, че радостта, която идва от това да си ученик на Христос, няма много общо с големината на църковните събрания или мащаба на програмите.

Така че, когато се ожених за красивата си съпруга, Маргрет, с радост решихме да останем в Европа и да отгледаме децата си в нашата родина – Германия. Заедно станахме

ble, nous avons été témoins de la véracité des paroles enseignées par le président Nelson il y a plusieurs années : « La joie que nous ressentons dépend peu de notre situation, mais entièrement de l'orientation de notre vie. » Lorsque notre vie est centrée sur le Christ et sur le message de son Évangile, nous pouvons recevoir la plénitude des bénédictions du disciple, qu'importe l'endroit où nous vivons.

2. La simplicité à l'égard de Christ

Cependant, dans un monde de plus en plus profane, complexe et déroutant, plein d'exigences et de messages différents, et souvent contradictoires, comment pouvons-nous éviter l'aveuglement spirituel et l'endurcissement de notre cœur, tout en restant concentrés sur les « choses claires et précieuses » de l'Évangile de Jésus-Christ? Pendant une période de confusion, l'apôtre Paul a donné un conseil précieux aux saints de Corinthe en leur rappelant de se concentrer sur « la simplicité à l'égard de Christ ».

La doctrine du Christ et la loi de l'Évangile sont si simples que même les petits enfants peuvent les comprendre. Nous pouvons accéder au pouvoir rédempteur de Jésus-Christ et recevoir toutes les bénédictions spirituelles que notre Père céleste a préparées pour nous, en exerçant la foi en Jésus-Christ, en nous repentant, en étant baptisés, en étant sanctifiés par le don du Saint-Esprit et en persévérant jusqu'à la fin. Russell M. Nelson a magnifiquement décrit ce voyage comme étant « le chemin des alliances » et le processus pour devenir « un disciple dévoué de Jésus-Christ ».

Si ce message est si simple, pourquoi semble-t-il souvent si difficile de vivre la loi du Christ et de suivre son exemple ? Il se peut que nous interprétions à tort la simplicité comme quelque chose de facile à atteindre sans effort ni diligence. Suivre le Christ demande des efforts constants et un changement continu. Nous devons nous « dépouille[r] de l'homme naturel [et devenir semblables] à un enfant ». Pour cela, nous devons nous « [confier] en l'Éternel » et nous libérer de la complexité, comme le ferait un petit enfant. Mettre en pratique la doctrine du Christ de manière simplifiée et ciblée nous aidera à trouver de la joie dans notre vie quotidienne, à être guidés dans nos appels, à répondre à certaines des questions les plus complexes de la vie et à

свидетели на това, което президент Ръсел М. Нелсън преподаде преди много години: „... изпитваната от нас радост няма много общо с обстоятелствата на нашия живот, но напълно се определя от фокуса на живота ни“. Когато съсредоточаваме живота си върху Христос и Неговото евангелско послание, можем да изпитваме пълните благословии на ученичеството, където и да живеем.

2. Простотата, която е в Христос

Обаче в един все по-светски, сложен и объркан свят, с различни и често противоречиви послания и изисквания, как можем да избягваме очите ни да бъдат заслепявани, а сърцата ни – вкоравявани, и да останем съсредоточени върху „ясни(те) и ценни неща“ на Евангелието на Исус Христос? В момент, когато цари объркване, апостол Павел дава прекрасен съвет на светиите в Коринт, като им напомня да се съсредоточават върху „простотата и чистотата, която дълж(ат) на Христос“.

Учението на Христос и законът на Евангелието са толкова прости, че дори малките деца могат да ги разберат. Можем да имаме достъп до изкупващата сила на Исус Христос и да получаваме всички духовни благословии, които Небесният Отец е подготвил за нас, като упражняваме вяра в Исус Христос, покаяваме се, бъдем кръстени, бъдем осветени чрез дара на Светия Дух и устоим до края. Президент Нелсън описва това пътуване толкова красиво като „заветната пътека“ и процеса на превръщането ни в „отдаден(и) учени(ци) на Исус Христос“.

Ако това послание е толкова просто, защо често ни се струва твърде трудно да живеем според закона на Христос и да следваме Неговия пример? Възможно е погрешно да тълкуваме простотата като нещо, което се постига лесно, без усилие или старание. Следването на Христос изисква постоянни усилия и непрестанна промяна. Ние трябва да отхвърлим естествения човек и да станем като малко дете. Това включва да се „уповава(ме) на Господа“ и да се освободим от сложността точно както правят малките деца. Прилагането на учението на Христос по опростен и съсредоточен начин ще ни помага да намираме радост в ежедневието си, ще ни дава напътствия в призоваванията, отговори на някои от

trouver la force de faire face à nos plus grands défis.

Mais comment pouvons-nous intégrer concrètement cette simplicité dans notre vie de disciples du Christ, tout au long de notre existence ? Le président Nelson nous a rappelé de nous concentrer sur « la vérité pure, la doctrine pure et la révélation pure » tandis que nous nous efforçons de suivre le Sauveur. Le fait de se demander régulièrement : « Qu'est-ce que le Seigneur Jésus-Christ voudrait que je fasse ? » ouvre la voie à des directives profondes. En suivant son exemple, nous trouvons un chemin sûr à travers l'incertitude, et une main aimante et directrice à tenir jour après jour. Il est le Prince de la paix et le Bon Berger. Il est notre Consolateur et notre Libérateur. Il est notre Rocher et notre Refuge. C'est un ami : le vôtre et le mien ! Il nous invite tous à aimer Dieu, à respecter ses commandements et à aimer notre prochain.

Lorsque nous choisissons de suivre son exemple, d'aller de l'avant avec foi en lui, d'accepter pleinement le pouvoir de son Expiation et de nous souvenir de nos alliances, l'amour remplit notre cœur, l'espérance et la guérison élèvent notre esprit, et l'amertume et le chagrin font place à la gratitude et à la patience d'attendre les bénédictions promises. Parfois, nous devons nous éloigner d'une situation malsaine ou nous faire aider par un professionnel. Mais dans tous les cas, la mise en pratique des principes simples de l'Évangile nous permet de surmonter les difficultés de la vie à la manière du Seigneur.

Nous sous-estimons parfois la force que nous recevons d'actes simples, comme prier, jeûner, étudier les Écritures, nous repentir quotidiennement, prendre la Sainte-Cène chaque semaine et adorer régulièrement dans la maison du Seigneur. Mais, quand nous réalisons qu'il n'est pas nécessaire de faire « quelque chose de difficile » et que nous nous concentrons sur la mise en pratique de la doctrine pure et simple, nous commençons à voir que l'Évangile nous « est merveilleusement bénéfique », même dans les situations les plus difficiles. Nous trouvons de la force et de « l'assurance devant Dieu », même au cœur de nos souffrances. M. Russell Ballard nous a souvent rappelé que « c'est dans cette simplicité que [nous trouverons] la paix, la joie et le bonheur ».

La mise en application de la simplicité qui est en Christ nous pousse à donner la priorité

най-сложните въпроси в живота и сила да се справяме с най-големите трудности.

Но как можем на практика да прилагаме тази простота в нашето пътуване в ученичеството, което продължава през целия ни живот? Президент Нелсън ни напомня да се съсредоточаваме върху чистата истина, чистото учение и чистото откровение, докато се стремим да следваме Спасителя. Честото задаване на въпроса „Какво би искал Исус Христос да върша?“ разкрива вдъхновяващо напътствие. Следването на Неговия пример осигурява безопасен път през несигурността и любяща напътстваща ръка, която да държим всеки ден. Той е Кназът на мира и Добрият Пастир. Той е нашият Утешител и Избавител. Той е наша канара и прибежище. Той е приятел – ваш и мой приятел. Той ни кани да обичаме Бог, да спазваме Неговите заповеди и да обичаме ближните си.

Когато избираме да следваме Неговия пример, да продължаваме напред с вяра в Христос, да приемаме силата на Неговото Единение и да помним сключените от нас завети, любовта изпълва сърцата ни, надеждата и изцелението повдигат духа ни, а горчивината и тъгата се заменят с благодарност и търпение да чакаме обещаните благословии. Понякога може да се наложи да се отдалечим от нездравословна ситуация или да потърсим професионална помощ. Но във всеки случай, прилагането на простите евангелски принципи ще ни помага да се справяме по Господния начин с трудностите в живота.

Понякога подценяваме силата, която получаваме от простички действия като молитва, пост, изучаване на Писанията, ежедневно покаяние, вземане от причастието всяка седмица и редовно поклонение в дома Господен. Но, когато осъзнаем, че не е нужно да извършваме нещо голямо, се съсредоточаваме върху прилагането на чистото и просто учение, започваме да разбираме как Евангелието „действа прекрасно“ за нас, дори и при най-трудните обстоятелства. Намираме сила и „увереност пред Бог“ дори и когато изпитваме душевна болка. Старейшина М. Ръсел Балард многократно ни напомня: „Именно в това опростяване ще нам(ираме) мира, радостта и щастието“.

Прилагането на простотата, която е в Христос, ни кара да поставяме като по-важни

aux personnes plutôt qu'aux processus et aux relations éternelles plutôt qu'aux comportements à court terme. Au lieu de nous laisser absorber par l'aspect logistique de notre service, nous nous concentrons sur « les choses qui importent le plus » dans l'œuvre de Dieu pour le salut et l'exaltation. Nous nous libérons pour donner la priorité à ce sur quoi nous pouvons agir, au lieu d'être accablés par ce qui est hors de notre contrôle. Le Seigneur a dit : « C'est pourquoi, ne vous lassez pas de bien faire, car vous posez les fondements d'une grande œuvre. Et c'est des petites choses que sort ce qui est grand. » Quel encouragement puissant à agir avec simplicité et humilité, quelle que soit notre situation.

3. Oma Cziesla

Ma grand-mère, Marta Cziesla, était un merveilleux exemple de personne qui fait « des choses petites et simples » pour que de grandes choses soient réalisées. Nous l'appelions affectueusement Oma Cziesla. Oma a accepté l'Évangile le 30 mai 1926, dans le petit village de Selbongen, en Prusse orientale, avec mon arrière-grand-mère.

Marta Cziesla (à droite) le jour de son baptême.

Elle aimait le Seigneur et son Évangile, et elle était déterminée à respecter les alliances qu'elle avait contractées. En 1930, elle a épousé mon grand-père, qui n'était pas membre de l'Église. À ce moment-là, il est devenu impossible pour Oma d'assister aux réunions de l'Église, car la ferme de mon grand-père était très éloignée de l'assemblée la plus proche. Mais elle s'est concentrée sur ce qu'elle pouvait faire. Oma a continué de prier, de lire les Écritures et de chanter les cantiques de Sion.

Certaines personnes ont peut-être pensé qu'elle n'était plus pratiquante, mais c'était loin d'être le cas. Lorsque ma tante et mon père sont nés, sans détenteur de la prêtrise à la maison, sans réunions de l'Église ni accès aux ordonnances à proximité, elle a de nouveau fait ce qu'elle pouvait et s'est attachée à enseigner à ses enfants « à prier et à marcher en droiture devant le Seigneur ». Elle leur lisait les Écritures, chantait avec eux les cantiques de Sion et, bien sûr, priait avec eux, chaque jour. Une expérience de l'Église appliquée au foyer à 100 %.

En 1945, mon grand-père servait dans

хората пред процесите и вечните взаимоотношения пред краткосрочното поведение. Съсредоточаваме се върху „нещата, които са от най-голямо значение“ в Божието дело на спасение и възвисяване, вместо да се увличаме в това как се справяме с нашето служение. Ние сме свободни да поставяме на първо място нещата, които можем да правим, вместо да бъдем обременявани от нещата, които не можем. Господ ни напомня: „Затова да се не уморявате да вършите добро, защото вие полагате основата на велико дело. И от дребните неща произлиза онова, което е велико“. Какво въздействащо насърчение да действаме в простота и смирение, независимо от нашите обстоятелства!

3. Ома Цийсла

Моята баба Марта Цийсла беше прекрасен пример как чрез „малки и прости средства“ се осъществяват великите неща. С обич я наричахме ома Цийсла. Ома приела Евангелието в малкото селце Зелбонген в Източна Прусия на 30 май 1926 г. заедно с прабаба ми.

Марта Цийсла (вдясно) в деня на своето кръщение.

Тя обичала Господ и Неговото Евангелие и била решена да спазва заветите, които била сключила. През 1930 г. се омъжила за дядо ми, който не бил член на Църквата. В този момент за ома станало невъзможно да посещава църковните събрания, защото фермата на дядо ми била на далечно разстояние от най-близката конгрегация. Но тя се съсредоточила върху това, което можела да прави. Ома продължила да се моли, да чете Писанията и да пее песните на Сион.

Някои хора може да са си мислили, че тя вече не е активна в своята вяра, но това било далеч от истината. Когато леля ми и баща ми се родили, без свещеничество у дома и без църковни събрания или достъп до обреди наблизо, тя отново правела, каквото може, съсредоточавайки се върху това да учи децата си „да се молят и да ходят праведно пред Господа“. Тя им четяла от Писанията, пеела с тях песните на Сион и, разбира се, се молела с тях всеки ден. 100 процента съсредоточено върху дома църковно преживяване.

През 1945 г. дядо ми участвал във война-

l'armée, loin de chez lui. Lorsque l'ennemi s'est approché de leur ferme, Oma a pris ses deux enfants et a quitté leur foyer bien-aimé pour chercher refuge dans un endroit plus sûr. Après un voyage difficile et dangereux, ils ont finalement trouvé refuge dans le nord de l'Allemagne, en mai 1945. Ils n'avaient plus rien, à l'exception des vêtements qu'ils portaient. Mais Oma a continué de faire ce qu'elle était capable de faire : elle priait avec ses enfants, tous les jours. Elle chantait avec eux les cantiques de Sion, qu'elle connaissait par cœur, tous les jours.

La vie était extrêmement difficile et, pendant de nombreuses années, leur principal souci était de pouvoir se nourrir. Puis, en 1955, mon père, alors âgé de 17 ans, est entré dans une école professionnelle dans la ville de Rendsburg. En passant devant un bâtiment, il a vu une petite pancarte à l'extérieur qui disait : « Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage » — « L'Église de Jésus-Christ des Saints des Derniers Jours ». Il s'est dit : « C'est intéressant, c'est l'Église de maman. » Alors, en rentrant chez lui, il a dit à Oma qu'il avait trouvé son Église.

Vous pouvez imaginer ce qu'elle a dû ressentir après presque vingt-cinq ans sans contact avec l'Église. Elle était déterminée à y assister le dimanche suivant et a convaincu mon père de l'accompagner. Rendsburg se trouvait à plus de 30 kilomètres du petit village où ils vivaient. Mais Oma n'allait pas laisser cela l'empêcher d'aller à l'église. Le dimanche suivant, elle est montée sur son vélo avec mon père, et ils sont allés à l'église.

Lorsque la réunion de Sainte-Cène a commencé, mon père s'est assis au dernier rang, espérant que cela se terminerait rapidement. C'était l'Église d'Oma, pas la sienne. Ce qu'il voyait n'était pas très encourageant : une assemblée constituée de quelques femmes âgées et de deux jeunes missionnaires qui dirigeaient toute la réunion. Mais ils ont commencé à chanter et ils ont chanté les cantiques de Sion que mon père avait entendus depuis tout petit : « Venez, venez, sans craindre le devoir », « Ô mon Père », « Au grand prophète ». En entendant ce petit groupe chanter les cantiques de Sion qu'il connaissait depuis son enfance, son cœur a été touché, et il a su immédiatement et sans l'ombre d'un doute que l'Église était vraie.

La première réunion de Sainte-Cène à laquelle ma grand-mère a assisté après vingt-cinq

та, далеч от дома. Когато враговете приближили фермата им, ома взела двете си малки деца и изоставила любимата ферма, за да потърси убежище на по-безопасно място. След трудно и животозастрашаващо пътуване, през май 1945 г. те най-накрая намерили убежище в Северна Германия. Нямали нищо останало, освен дрехите на гърба си. Но ома продължила да прави това, което можела: тя се молела с децата си – всеки ден. Тя пеела с тях песните на Сион, които била научила наизуст – всеки ден.

Животът бил изключително труден и в продължение на много години бил съсредоточен само върху осигуряването на храна на масата. Но през 1955 г. баща ми, тогава на 17 години, учел в търговско училище в град Рендсбург. Минавайки покрай една сграда, той видял отвън малка табела, на която пишело: „Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage“ – „Църквата на Исус Христос на светите от последните дни“. Той си помислил: „Интересно. Това е Църквата на майка ми“. И така, когато се прибрал у дома, той казал на ома, че е открил нейната църква.

Можете да си представите как се е почувствала тя след почти 25 години без контакт с Църквата. Била решена да отиде следващата неделя и убедила баща ми да я придружи. Рендсбург бил на повече от 32 км от малкото селце, където живеели. Но това не попречило на ома да отиде на църква. Следващата неделя тя се качила на велосипеда заедно с баща ми и карала до Църквата.

Когато събранието за причастие започнало, баща ми седнал на последния ред, надявайки се скоро да свърши. Това било църквата на ома, а не неговата. Нещата, които видял, не били много обнадеждаващи: присъствали само няколко възрастни жени и двама млади мисионери, които ефективно ръководели всичко в събранието. Но тогава те започнали да пеят и изпели песните на Сион, които баща ми слушал от малък: „Хайде, светии“, „О, мой Отче“, „Славим пророка, той с Бога говори“. Когато чул това малко стадо да изпълнява песните, познати му от детството, сърцето му било докоснато и той веднага и без съмнение разбрал, че Църквата е истинна.

Първото събрание за причастие, на което баба ми присъствала след 25 години, било

ans est aussi celle où mon père a reçu une confirmation personnelle de la véracité de l'Évangile rétabli de Jésus-Christ. Il s'est fait baptiser trois semaines plus tard, le 25 septembre 1955, avec mon grand-père et ma tante.

Plus de soixante-dix ans se sont écoulés depuis cette petite réunion de Sainte-Cène à Rendsburg. Je pense souvent à Oma, à ce qu'elle devait ressentir pendant ces nuits solitaires, faisant les petites choses simples qu'elle pouvait faire, comme prier, lire et chanter. Alors que je me tiens ici aujourd'hui à la conférence générale et que je parle de ma grand-mère, mon cœur est rempli d'humilité et de gratitude pour sa détermination à respecter ses alliances et à faire confiance au Seigneur malgré ses épreuves. Je suis touché, non seulement par son exemple, mais aussi par celui de merveilleux saints dans le monde qui, dans leurs situations personnelles difficiles, se concentrent sur la simplicité en Christ, voyant peut-être peu de changement maintenant, mais ayant confiance que de grandes choses arriveront un jour futur.

4. Les choses petites et simples

J'ai appris, par expérience personnelle, que les choses petites et simples de l'Évangile, et le fait de nous concentrer fidèlement sur le Christ nous conduisent à la vraie joie, permettent à de puissants miracles de se réaliser et nous donnent la confiance que toutes les bénédictions promises s'accompliront. C'est aussi vrai pour vous que pour moi. Comme l'a dit Jeffrey R. Holland : « Certaines bénédictions se manifestent rapidement, d'autres tardivement, certaines uniquement aux cieux, mais pour ceux qui embrassent l'Évangile de Jésus Christ, elles se manifestent. » J'en témoigne au nom de Jésus-Christ. Amen.

събранието, на което баща ми получил лично потвърждение за истинността на възстановеното Евангелие на Исус Христос. Той бил кръстен три седмици по-късно, на 25 септември 1955 г., заедно с дядо ми и леля ми.

Изминали са повече от 70 години от онова малко събрание за причастие в Рендсбург. Често си мисля за ома, как трябва да се е чувствала през онези самотни нощи, вършейки малките и прости неща, които е можела, а именно: да се моли, да чете и да пее. Докато стоя днес тук, на общата конференция, и говоря за моята ома и за нейната решителност да спазва сключените завети и да се уповава на Господ, въпреки трудностите си, сърцето ми се изпълва със смирение и благодарност – не само към нея, но и към толкова много от нашите прекрасни светии по света, които се съсредоточават върху простотата в Христос наред с трудни обстоятелства, вероятно без да виждат големи промени сега, но уповавайки се, че предстоят велики неща някой ден в бъдещето.

4. Малки и прости средства

Научих от личен опит, че малките и прости средства в Евангелието и преданото съсредоточаване върху Христос ни водят към истинска радост и велики чудеса и ни дават увереност, че всички обещани благословии ще се осъществят. Това е толкова вярно за вас, колкото е вярно и за мен. Според думите на старейшина Джефри Р. Холанд „(някои) благословии идват скоро, някои късно, а някои не идват в този живот, но за онези, които приемат Евангелието на Исус Христос, те идват“. За това свидетелствам и аз в името на Исус Христос, амин.